

Titlu original (eng.): Guarded moments

821.111.31=135.1
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
FAIRFAX, LYNN

Sub protecția iubirii / Lynn Fairfax
Traducător: Petru Bădică

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.
ISBN 978-606-736-291-6

I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
821.111.31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

LYNN FAIRFAX

Sub protecția iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de:

PETRU BĂDICĂ

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1059	Annette Broadrick	-Nopți uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacără nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învață să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare

Capitolul 1

„Să fii mereu în gardă, bănuiesc că aceasta este condiția primordială“, își spuse Sandy O’Hara, în timp ce privirea îi aluneca spre piciorul gol. Uitând-se către multimea de chipuri care o urmăreau cu atenție, părul blond foarte subțire păru că i se infioară. Cu o mână își aranjă costumul, apoi își lăsă brațele să atârne de o parte și de alta a corpului. Trase cu nesaț aer în piept, se întoarse pe călcâie și zâmbi strângărește.

Apropierea bărbatului acela uriaș fusese atât de rapidă și de neașteptată încât în sală se auzi un murmur. Cu o mișcare rapidă, acesta se aruncă asupra ei. Mâinile sale puternice îi strânseră încheietura subțire a mâinii drepte, întorcând-o fulgerător la spate.

În loc să încerce să se ferească din calea atacatorului, Sandy execută o mișcare neașteptată. Făcu un pas înainte către bărbat și declanșă o lovitură fulgerătoare care se opri în obrazul acestuia.

Surprins, atacatorul îi eliberă încheietura, dar era prea târziu. În numai câteva secunde era la podea încasând o serie de lovituri năucitoare.

Cei prezenti în sala sporturilor a Universității Georgetown izbucniră în aplauze și ovatii. Sandy îi întinse o mâna partenerului său de luptă care măsura aproape doi metri. Gus Flower era cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât Sandy, dar între ei exista un respect reciproc. Se salutaseră cu o înclinare a trupului, mișcare desprinsă dintr-o veche tradiție.

— Alte întrebări?, spuse Sandy cu un zâmbet forțat.

— Ce faci dacă cineva vrea să-ți fure geanta?, se auzi o voce din spate.

— Dar dacă ești amenințată cu o armă e mai bine să lupti sau să rămâi pe loc?, se interesase cineva.

— Să dacă cineva îți pune cuțitul la gât? se interesă o Tânără.

Gus și Sandy răspunseră la toate întrebările în timp ce continuau demonstrația sportivă. Au urmat câteva

procedee de autoapărare executate ca la carte de cei doi și pe care studenții le-au primit cu un murmur de încântare.

— Cum o femeie atât de frumoasă ca tine e interesată de o treabă atât de periculoasă ca autoapărarea? dori să afle o studentă aflată în primele rînduri.

— Felul în care arăt nu are nimic de-a face cu meseria mea, replică Sandy, ridicând din umeri. Dar dacă vrei să știi cum de am ales să-i apăr pe alții, trebuie să știi că există o tradiție în acest sens în familia mea. Provin dintr-o familie în care de patru generații bărbații au fost înrolați în cadrul poliției din Boston. Buna creștere pe care am primit-o acasă mi-a îndreptat pașii către cursurile unei facultăți de drept. Numai că, după vreo doi ani, am înțeles că nu e de mine meseria de avocat și am decis să mă înrolez în serviciile secrete. Ei m-au învățat tot ceea ce ștui în materie de autopărare. După patru ani, am decis să mă transfer la „Executive Protection Agency“, cea mai mare firmă de echipamente speciale. Lucrez pentru ei de un an.

Cineva încercă o glumă:

— Ce-ai zice de o întâlnire diseară, să-mi arăți câteva exerciții în particular?

– Nu cred că ne gândim la aceleasi mișcări, răspunse Sandy. O ultimă întrebare, vă rog. În orice caz, cred că am depășit cu mult programul.

Sperând că întrebarea va fi de natură tehnică, Sandy îndreptă mâna către o fată care părea serioasă în intențiile sale. Dar de data aceasta Sandy se înșela amarnic.

Tânără se ridică în picioare și o întrebă pe un ton caustic de ce s-a plăcuit, dintr-o dată, să mai lucreze pentru Serviciile Secrete, mai ales că multe femei ar da orice să fie în poziția ei.

Dintr-o dată amintiri dureroase o năpădiră pe Sandy. Cu vocea tremurândă, spuse:

– Din motive... personale. Vedeti, soțul meu muncea alături de mine în cadrul Serviciilor Secrete, el a fost ucis, iar eu n-am mai putut...

În sala se lăsa o tacere de mormânt. Se vedea de departe că această întrebare îi zdruncinase tinerei femei echilibrul interior și controlul. Cu fața roșie și ochii plini de lacrimi, încercă să-și regăsească echilibrul. Zadarnic.

– Vă rog să mă iertați, spuse Sandy și dintr-o dată, se înclină scurt și grav. Apoi se întoarse către partenerul său:

– Te rog, spune câteva cuvinte în încheiere. Apoi, fără un cuvînt, ieși afară din sală.

***

Sandy făcu un dus, își uscă părul, își puse o cămașă, o pereche de pantaloni simpli și o pereche de adidași cam ponosiți.

Pe vremea când lucra împreună cu Philly în cadrul Serviciilor Secrete nu și-ar fi permis să arate aşa. În ultimul an, a dat mult mai puțină atenție felului în care arăta, ca și garderobei sale. Era conștientă de toate acestea dar și de faptul că în pofida lacrimilor pe care le mai vărsa din când în când perioada de doliu se apropiu de sfîrșit.

După o jumătate de oră petrecută singură, buna dispoziție începea să-i revină. Își luă geanta și pardesiul și ieși în hol, unde o aștepta Gus bine-dispus.

Bărbatul, fost agent F.B.I., se apropie de ea și încercă să-o consoleze:

– Copiii aceia nu aveau de unde să știe, mîrâi el, dar n-ai de ce să îți faci griji, Sandy. M-am ocupat de toate și le-am spus eu de ce nu le-ai putut vorbi despre nefericitul acela de accident și că n-ai putut suporta să

lucrezi cot la cot cu toți prietenii lui de o viață în cadrul Serviciilor Secrete. În fine, copiii au înțeles. Știu și ei că lucrurile astea fac parte din viață.

— Îți mulțumesc Gus, spuse Sandy cu recunoștință. Știu că n-ar fi trebuit să mă supăr în halul ăsta. Dacă stau și mă gândesc, a trecut deja un an...

Cei doi ieșiră în aerul rece de ianuarie și Sandy se opri și își puse pardesiul.

Dintr-un buzunar scoase o pereche de mănuși din piele neagră. Din celălalt scoase o pălărie de lână albastră.

Gus o aștepta pe Sandy să-și descuie lacătul de la bicicletă. Era o bicicletă super-performantă cu douăsprezece viteze cu care Sandy gonea pe străzile Washingtonului, pe de o parte pentru că i se părea mai economic, pe de alta pentru că o ținea într-o formă fizică bună. Tânără își puse mănușile, își trase șapca pe urechi și se ridică în șa. Gus privi atent drumul acoperit de zăpadă:

— Fii foarte atentă cum conduci, murmură acesta.

— Bine, Gus. Așa voi face. Te voi contacta cât de curând voi putea. Se aplecă spre el și-l sărută. Îmi va fi dor de tine, spuse ea pe un ton afectat, după care începu să pedaleze.

— Și mie îmi va fi dor de tine, spuse Gus. Dacă nu-ți va fi pe plac noua slujbă, știi că te poți întoarce oricând la noi.

— Așa voi face, strigă ea în timp ce dispără după un colț de stradă. Imediat luă colțul și o porni cu toată viteză către Capitol Hill, locul în care trebuia să primească ordine privind prima sa misiune.

Sandy cunoștea fiecare piatră de pe străzile Washingtonului și făcuse o pasiune din a ieși cu bicicleta pe orice vreme și în orice anotimp. Cu toate acestea, se afla în întîrziere. Sandy își parcă bicicleta, urcă în fugă scarile Capitoliului și dădu buzna înăuntru. Se trezi în apropierea unui grup de turiști, când își dădu seama că habar n-are în ce parte a clădirii trebuie să ajungă.

Capitoliul era, de altfel, un loc nu foarte bun pentru a-ți da o întâlnire. Sandy își scoase mănușile, cercetă buzunarele pentru a găsi hârtia unde își notase numărul camerei la care trebuia să ajungă.

Apoi, gândurile îi zburără în altă parte și privirile îi se opriră asupra unui grup de turiști. Se aranjau pentru a face o poză de grup, alături de un bărbat înalt, îmbrăcat cu un costum negru, impecabil. Deși acesta stătea cu spatele la ea, Sandy remarcă forma

fermă a părului său negru ca și încercările repetate ale femeilor din grup de a se afla cât mai aproape de el.

Sandy îl privi pe fotograf, un om de vîrstă mijlocie îmbrăcat cu o jachetă roșie, care fără îndoială făcea și el parte din grup și care gesticula cu mîinile în timp ce se uita atent în obiectiv.

Ce putea să se întâpte cu peticul acela de hîrtie? Niciodată nu fusese atât de neatentă. Se gândi să se întoarcă. Supărată pe ea însăși, femeia își smulse pălăria de pe cap și își aranjă părul blond.

În acel moment, se întâmplată două lucruri. În clipa în care privi pălăria care se odihnea în mâna ei, zări petecul de hîrtie buclucaș. În același timp, cu coada ochiului văzu că aparatul fotografului nu mai era atîntit asupra grupului de turiști ci chiar spre ea.

Fotograful ridică ochii și privi spre ea. Apoi, ignorîndu-i atât pe bărbatul acela înalt cât și pe doamnele care se agitau în jurul lui, alergă direct către Sandy.

– Jiminy, strigă acesta cu o voce respectuoasă. Ce cauți aici? Am văzut toate tablourile tale, mai puțin pe acela cu jungla, deoarece soția mea a spus că e indecent.

Când însă se apropie de ea, bărbatul avu un soc.

– O Jiminy..., îmi pare rău. În timp ce realiza confuzia pe care o făcuse, față sa rumenă se făcu și mai rosie. Omul era vizibiljenat de situație.

– Nu face nimic, murmură Sandy, întrebându-se dacă n-ar trebui să poarte ochelari de soare când ieșea în oraș. Genul acesta de întîmplări se repetau mult mai des mai ales după ziua în care Philly murise. E drept că mulți bărbați intorceau adesea capul pe stradă după ea, chiar dacă nu era interesată de ei. Soțiiile unor politicieni pe care le păzise se plângneau, în mod repetat, de treaba asta.

Dincolo de stânjeneala turistului, una dintre femei urla pe un ton exasperat.

– Harold, întoarce-te aici chiar acum. Nu vezi că-l faci pe senator să aștepe?

Sandy privi peste capul lui Harold către senator, care își răsuci corpul și-i aruncă o privire rece, plină de tâlc. I se păru că-l cunoaște de undeva, că-l mai văzuse, dar nu știa de unde să-l ia.

Sandy nu simtea o mare atracție față de celebrități. Asemenei multora dintre cei care lucrau în bransa ei, era mai degrabă indiferentă decât familiară cu fețele politicienilor. Acest senator se distingea prin faptul că

era foarte chipeș, se gândi ea, în timp ce adoptă acea atitudine superioară pe care o mai văzuse la tatăl și la fratele său.

– Oare nu i-am văzut fotografia într-un ziar? se întrebă Sandy, mai mult pentru sine

– Aveți dreptate domnișoară, i se adresase Harold.

– Mi-e teamă că senatorul, deja, a întîrziat la întâlnire. Deci, fiți amabil să mă urmați, se auzi o altă voce.

Un bărbat îl prinse pe Harold de braț și-l conduse către grup. Probabil că era vorba de un apropiat al senatorului. În momentul în care Harold ajunse în mijlocul grupului se întoarse cu jumătatea corpului și, fixând-o pe Sandy, urlă din toți plămânilii:

– După câte îmi dau eu seama, micuță domniță, dumneata ai însărcinări dintre cele mai importante! Nu poate fi altfel!

O expresie amuzată se putu citi pe fața senatorului. Instinctiv, Sandy își întoarse privirea. Apoi, impacientată, citi bucata de hârtie și realiză că întârziase la întâlnire. Fără a privi în direcția senatorului, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă, fără să se întrebe dacă direcția era cea bună.

***

Câteva minute mai târziu, Sandy se afla pe unul dintre holurile intens luminate din aripa Senatului.

– De ce nu mi-am notat pe o hârtie instrucțiunile pe care mi le-a dat portarul?, se întrebă în gând. La dreapta, apoi la stînga și din nou la dreapta. „Ușa pe care o cauți se află la capătul holului. N-ai cum să n-o vezi“, îi spusese portarul pe un ton familiar. Pentru că se simțea pierdută, hotărî că e momentul să recapete eficiența pentru care o admirau toți colegii.

Se opri un moment și privi cu atenție în toate părțile. Se îndreptă hotărâtă către o ușă care n-avea niciun indicator, aflată la capătul culoarului. Puse mîna pe clanță și trase adînc aer în piept. Dacă n-a uitat nimic din instrucțiunile portarului, atunci acela era biroul pe care îl căuta. Dacă nu...

Apăsa clanță cu hotărâre, deschise ușa cât să poată vedea dincolo când...